

Panium – Nummer Zes

Profetische herkenningspunten in Daniël 11: de ineenstorting van de USSR, de zondagswet en de opkomst van het moderne Rome

Jeff Pippenger
2025-03-09

Met de ineenstorting van de USSR in 1989 werd vers veertig van Daniël elf vervuld. Vers eenenveertig is de zondagswet in de Verenigde Staten, evenals vers zestien. Van 1989 tot aan de zondagswet in de Verenigde Staten is vers veertig leeg. De ineenstorting van de USSR in 1989 werd ook aangeduid in vers tien van Daniël elf, dat aanvankelijk werd vervuld door Antiochus Magnus.

Antiochus III Magnus, de Seleucidische „koning van het noorden”, regeerde van 223–187 v.Chr. en trachtte de gebieden te heroveren die na de Derde Syrische Oorlog (246–241 v.Chr.) verloren waren gegaan aan de Ptolemaeën (de „koning van het zuiden”). Zijn veldtocht in de Vierde Syrische Oorlog (219–217 v.Chr.) was erop gericht Coele-Syrië, Fenicië en Palestina terug te winnen. In 219 v.Chr. trok Antiochus zuidwaarts en nam Seleucia-in-Pieria, Tyrus en Ptolemaïs (Akko) in, waarmee hij de kustvestingsteden herwon. In 218 v.Chr. rukte hij verder op, nam Philadelphia (Amman) in en drong op naar de grens van Egypte, vastbesloten de verloren Seleucidische gebieden tot aan Gaza te heroveren. Antiochus onderbrak zijn opmars in 218 v.Chr., consolideerde zijn veroveringen en bereidde zich voor op een beslissende doorstoot. Ptolemaeus IV Philopator, de Ptolemaeïsche koning, bracht een leger op de been om hem tegemoet te treden, versterkt door Egyptische troepen. Vers tien van Daniël elf zet deze beweging van Antiochus uiteen, en beeldt aldus de ineenstorting van de USSR in 1989 vooraf uit, terwijl het tevens een type is van vers veertig.

Maar zijn zonen zullen zich ten strijde laten opwekken en een menigte van grote strijdkrachten bijeenbrengen; en één van hen zal ongetwijfeld komen, overstromen en doortrekken; daarna zal hij terugkeren en zich opnieuw ten strijde laten opwekken, tot aan zijn vesting. Daniël 11:10.

Wanneer de koning van het noorden in vers veertig „overstroomt en voorttrekt”, stemt dit overeen met de koning van het noorden in vers tien, die „overstroomt en erdoorheen trekt”. In beide verzen zijn het dezelfde Hebreeuwse woorden, die slechts enigszins verschillend zijn vertaald. Het is dezelfde uitdrukking als die in Jesaja 8:8 wordt aangetroffen.

En hij zal door Juda trekken; hij zal overstromen en overheen gaan, hij zal reiken tot aan de hals; en de uitbreiding van zijn vleugelen zal de breedte van uw land vervullen, o Immanuël. Jesaja 8:8.

Elk van de drie verzen duidt op een zuidelijke koning die door een noordelijke koning wordt verslagen. Antiochus, de noordelijke koning, overwint Ptolemaeus, de zuidelijke koning, evenals Sanherib de zuidelijke koning van Juda overwon, en evenals de koning van het noorden in vers

veertig in 1989 de USSR wegvaagde. Drie verzen, samen met de drie historische vervullingen van die verzen, duiden de „tijd van het einde” in 1989 aan. Aldus is vers tien 1989 en is vers zestien de zondagwet in de Verenigde Staten, evenals vers eenenveertig.

De verzen elf tot en met vijftien vormen een Schriftgedeelte dat ook een historische vervulling heeft, welke specifieke profetische wegmarkeringen identificeert binnen de verborgen geschiedenis van vers veertig. Vóór de zondagwet in de Verenigde Staten, maar na 1989, worden de slag bij Rafia en de nasleep daarvan uiteengezet in de verzen elf en twaalf, en wordt de slag bij Panium uiteengezet in de verzen dertien tot en met vijftien.

De zondagwet is de vastgestelde tijd; want daar wordt de dodelijke wond van het pausdom genezen en keert de paus terug op de troon van de aarde. Die bekrachtiging werd voorafgebeeld door de troonsbestijging van het pausdom in 538 en door de troonsbestijging van het heidense Rome in de slag bij Actium. Toen het heidense Rome eenmaal profetisch op de troon was gezet, regeerde het gedurende 360 jaar oppermachtig. Toen het pausdom eenmaal in 538 op de troon was gezet, regeerde het twaalfhonderdzestig jaar oppermachtig. Zodra de dodelijke wond bij de zondagwet is genezen, zal het pausdom gedurende een symbolische 42 maanden oppermachtig regeren.

En ik zag een van zijn koppen als tot de dood toe gewond; en zijn dodelijke wond werd genezen; en de gehele wereld verwonderde zich achter het beest aan. En zij aanbaden de draak, die het beest macht gegeven had; en zij aanbaden het beest, zeggende: Wie is aan het beest gelijk? wie is in staat oorlog tegen hem te voeren? En hem werd een mond gegeven om grote dingen en godslasteringen te spreken; en hem werd macht gegeven dit te doen tweeënveertig maanden lang. Openbaring 13:3–5.

Vers 27 zegt van „beide” deze koningen:

En het hart van deze beide koningen zal zijn om kwaad te doen, en aan één tafel zullen zij leugen spreken; maar het zal niet gelukken, want het einde zal nog zijn op de vastgestelde tijd. Daniël 11:27.

De twee koningen in vers zevenentwintig zijn de koningen in de twee voorafgaande verzen, die daarna de slag bij Actium uitvochten.

En hij zal zijn kracht en zijn moed opwekken tegen de koning van het zuiden met een groot leger; en de koning van het zuiden zal tot de strijd worden opgewekt met een zeer groot en machtig leger; maar hij zal niet standhouden, want men zal aanslagen tegen hem beramen. Ja, zij die van de spijze van zijn tafel eten, zullen hem te gronde richten, en zijn leger zal overstromen; en velen zullen gesneuveld neervallen. Daniël 11:25, 26.

Vers zevenentwintig scheidt derhalve een anomalie die begrepen moet worden voordat wij verdergaan. In vers vierentwintig vertegenwoordigt de „tijd” een periode van 360 jaar, die begint bij de slag bij Actium en eindigt op de vastgestelde tijd in het jaar 330.

De koning van het zuiden in de strijd was Cleopatra, die in een verbond met Marcus Antonius was. Octavianus was de koning van het noorden, die hen beiden zou verslaan. Op de vastgestelde tijd (31 v.Chr.) zouden de twee koningen, die eerder aan één tafel hadden gezeten en elkaar leugens

hadden verteld, elkaar ontmoeten in de slag bij Actium.

De twee koningen aan de tafel stemmen overeen met de geschiedenis van de slag bij Panium (verzen 13 tot en met 15), waar sprake was van een bondgenootschap tussen Antiochus Magnus en Filippus van Macedonië. Dat historische bondgenootschap komt overeen met het symbolische bondgenootschap dat wordt weergegeven in de naam van Panium in de tijd van Christus—Caesarea Filippi. Het bondgenootschap wordt ook weergegeven in vers veertig, wanneer de USSR in 1989 wordt weggevaagd door een bondgenootschap tussen Reagan en paus Johannes Paulus II. De twee koningen spreken leugens tot elkaar vóór 31 v.Chr., hetgeen overeenstemt met de zondagwet in de Verenigde Staten, en daarom vinden hun leugens plaats vóór vers zestien, gedurende de geschiedenis die wordt weergegeven door verzen dertien tot en met vijftien, welke werden vervuld bij de slag bij Panium zeventien jaar na de slag bij Rafia, en honderdzevenendertig jaar voordat Pompeius Jeruzalem veroverde ter vervulling van vers zestien.

In vers achtentwintig keert Octavius, de overwinnaar over zowel Cleopatra (de koning van het zuiden) als Marcus Antonius, „naar zijn land terug met grote rijkdommen; en zijn hart zal tegen het heilige verbond zijn; en hij zal machtige daden verrichten en naar zijn eigen land terugkeren.” Uriah Smith identificeert deze twee overwinningen als Actium in 31 v.Chr. en de verwoesting van Jeruzalem in 70 n.Chr. Vers achtentwintig duidt derhalve een geschiedenis aan die begint bij de slag bij Actium, hetgeen het begin is van de 360 jaren, en bij de verwoesting van Jeruzalem in 70 n.Chr.

Dan zal hij naar zijn land terugkeren met grote rijkdommen; en zijn hart zal tegen het heilige verbond zijn; en hij zal grote daden verrichten, en naar zijn eigen land terugkeren. Daniël 11:28.

De laatste zinsnede van vers vierentwintig (zelfs voor een tijd) en verder stelt een historische lijn voor die begon in 31 v.Chr. en eindigt in de laatste zinsnede van vers eenendertig (zullen den gruwel stellen, die verwoesting aanricht), hetgeen in 538 werd vervuld. De lijn begint met de slag bij Actium, die het begin markeert van het oppergezag van het heidense Rome gedurende driehonderdzesentwintig jaar. De lijn eindigt in 538, wanneer het pauselijke Rome begon opperste heerschappij uit te oefenen gedurende twaalfhonderdzesentwintig jaar. Binnen de verzen en de geschiedenis waardoor de verzen werden vervuld, vertegenwoordigt de bestemde tijd in 330 een scheiding in de geschiedenis van het heidense Rome als het vierde koninkrijk van de Bijbelse profetie. Na de aanvankelijke periode van driehonderdzesentwintig jaar van opperheerschappij volgen tweehonderdacht jaren van desintegratie van het rijk, voorafgaand aan het feit dat het pausdom in vers eenendertig in het jaar 538 de troon besteeg. In de opeenvolging van die acht verzen is vers zevenentwintig het enige dat een historische vervulling aanduidt die vóór de slag bij Actium in 31 v.Chr. plaatsvond.

Vers zevenentwintig duidt op een ontmoeting tussen twee koningen vóór de „bestemde tijd”, en vers negenentwintig duidt op een „bestemde tijd”. De „bestemde tijd” van vers zevenentwintig is het begin van de periode van driehonderdzesentwintig jaar, en de „bestemde tijd” van vers negenentwintig is het einde van de periode van driehonderdzesentwintig jaar. Het begin en het einde

vertegenwoordigen een „bestemde tijd”.

De machtiging van het heidense Rome begon toen het het derde geografische obstakel overwon, zoals voorgesteld in Daniël 8:9.

En uit een daarvan kwam een kleine hoorn voort, die uitermate groot werd, naar het zuiden en naar het oosten en naar het Sieraadland. Daniël 8:9.

De bekrachtiging begon bij de slag bij Actium en de daaropvolgende onderwerping van de koning van het zuiden (Egypte) in vers negen van hoofdstuk acht.

Het einde van het bewind van het heidense Rome als het vierde koninkrijk van de bijbelse profetie vond plaats in 538, toen het pauselijke Rome zijn derde geografische hindernis overwon. De gehele periode van vijfhonderdachtenzestig jaar, vanaf de slag bij Actium tot aan 538, begint wanneer het heidense Rome zijn derde hindernis overwint en het vierde koninkrijk van de bijbelse profetie wordt, en eindigt wanneer het pauselijke Rome zijn derde geografische hindernis overwint.

Als het vierde koninkrijk van de bijbelse profetie wijst de voorgestelde geschiedenis op twee perioden: de eerste, waarin Rome zich verheft, gevolgd door een periode die de val van Rome beschrijft. Het begin van de eerste periode van verheffing is tevens het begin van de gehele periode waarin het heidense Rome als het vierde koninkrijk van de bijbelse profetie heerste. De eerste periode van Rome's verheffing begint en eindigt met een bestemde tijd, en zij begint ook met de vereniging van het noordelijke en het zuidelijke koninkrijk. Zij eindigt met de verdeling in een oostelijk koninkrijk en een westelijk koninkrijk. Het beginnen en eindigen met een bestemde tijd, evenals het begin en het einde, vertegenwoordigen de vierdelingen van Alexanders koninkrijk.

De twee vastgestelde tijden van verzen zevenentwintig en negenentwintig vertegenwoordigen een begin- en eindwegmarkering die de periode beschrijft waarin Rome oppermachtig heerst. Bij de zondagswet in de Verenigde Staten, ter vervulling van vers eenenveertig en vers zestien van Daniël elf, begint voor het moderne Rome de periode om tweeënveertig symbolische maanden oppermachtig te heersen. De eerste vastgestelde tijd van vers zevenentwintig is de zondagswet in de Verenigde Staten, en de tweede vastgestelde tijd vertegenwoordigt het moment waarop de laatste natie op aarde het voorbeeld van de Verenigde Staten volgt en de laatste zondagswet afdwingt, en daarmee de wereldwijde handhaving van de afgodensabbat identificeert.

Die twee profetische wegmerken zijn de zondagswet in de Verenigde Staten tot aan de wereldwijde handhaving van de zondagswet, en die twee zondagswetten zijn de twee vastgestelde tijden in vers zevenentwintig en negenentwintig. De eerste vastgestelde tijd van vers zevenentwintig werd ook voorgesteld door Constantijns zondagswet in 321, en de pauselijke zondagswet op het Concilie van Orléans in 538 vertegenwoordigt de wereldwijde zondagswet.

In de context van de verzen dertien tot en met vijftien is de slag bij Panium de geschiedenis die voorafgaat aan de zondagswet van vers zestien. Binnen die geschiedenis vindt de ontmoeting van de twee koningen die elkaar voorliegen haar vervulling. Vers dertien tot en met vijftien maken deel uit van de geschiedenis die in de verzen tien tot en met zestien wordt voorgesteld. De verzen duiden in vers tien de vierde Syrische Oorlog aan, in vers elf de slag bij Raphia, en in vers twaalf

de nasleep van die slag. De verzen dertien tot en met vijftien stellen de geschiedenis van het jaar 200 v.Chr. voor, toen de slag bij Panium werd vervuld en toen het heidense Rome, voorgesteld als de rovers van uw volk, het profetische verhaal binnentreedt.

Daniël elf vers veertig duidt op de ineenstorting van de USSR in 1989, en vers zestien duidt op de zondagwet in de Verenigde Staten. De ontmoeting tussen twee koningen die elkaar leugens vertellen vóór de vastgestelde tijd, hetgeen de slag bij Actium was, vindt plaats binnen de geschiedenis van vers veertig, die volgt op de tijd van het einde in 1989 en uitloopt op de zondagwet in de Verenigde Staten. Vers zevenentwintig is een wegmarkering in de verborgen geschiedenis van vers veertig, die plaatsvindt na 1989, maar vóór de zondagwet. De “ontmoeting” van vers zevenentwintig is een wegmarkering vóór de machtiging van Rome bij de zondagwet. Er zijn verschillende wegmarkeringen die voorafgaan aan de machtiging van het pausdom in 538, en deze wegmarkeringen vinden eveneens plaats vóór de vastgestelde tijd. Een van die profetische wegmarkeringen is het decreet van Justinianus in 533, dat de verwijzing in vers dertig vervulde naar het hebben van “verstandhouding met hen die het verbond verlaten.”

De andere merktekenen die leiden tot de bestemde tijd in de geschiedenis van het heidense Rome zijn het jaar 330, toen het heidense Rome werd neergehaald en tegelijkertijd de „zetel” aan de pauselijke macht gaf. In 496 gaf Clovis zijn „macht” aan het pausdom. In vervulling van Daniël zeven verwijderde het heidense Rome „drie horens” ten behoeve van het pausdom, waarvan de laatste de verwijdering van de Ostrogoten uit de stad Rome was in 538. In 508 werd de godsdienst van het heidendom terzijde gesteld als de wettelijke godsdienst van het rijk en vervangen door het katholicisme. 538 vertegenwoordigt de zondagswet van vers eenenveertig, en 496 vertegenwoordigt 1989, toen Reagan evenals Clovis zijn macht toewijdde aan de paus van Rome. Het jaar 330 duidt de zondagswet aan, want daar keert het pausdom terug naar de zetel van gezag.

Dit geeft aan dat zowel 538 als 330 de vastgestelde tijd vertegenwoordigen, namelijk vers zestien en eenenveertig. 496 vertegenwoordigt 1989, waarin vers tien en vers veertig van Daniël elf en Jesaja 8:8 werden vervuld. 508 geeft aan wanneer de godsdienst van het rijk terzijde wordt gesteld ten gunste van het katholicisme. Beginnend met Clovis in 496 tot en met 508 werd een geleidelijke verwijdering en vervanging van de wettige godsdienst van het rijk uitgebeeld. In de geschiedenis die in 330 begint, wordt een geleidelijke ondergang van West-Rome voorgesteld door de eerste vier bazuinen, waarmee een voortschrijdende verwoesting wordt aangeduid die begint bij de zondagswet in de Verenigde Staten.

De geleidelijke val van het heidense Rome na Constantijns zondagwet in 321 illustreert de val van de Verenigde Staten als het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie dat bij de zondagwet aankomt. Vervolgens worden de oordelen van de vier bazuinen over de Verenigde Staten gebracht, zoals Zuster White heeft aangeduid wanneer zij verklaart dat „nationale afval gevolgd zal worden door nationale ondergang.” Ezechiël voegt het getuigenis van een viervoudige bestraffing daaraan toe.

Het woord des Heren kwam opnieuw tot mij, zeggende: Mensenkind, wanneer een land tegen Mij zondigt door zware trouwbreuk te plegen, dan zal Ik Mijn hand daartegen uitstrekken, de

staf van zijn brood verbreken, hongersnood daarin zenden, en mens en dier daaruit uitroeien. Al bevonden zich deze drie mannen daarin, Noach, Daniël en Job, dan zouden zij door hun gerechtigheid slechts hun eigen zielen redden, spreekt de Heere HEERE. Indien Ik verscheurende dieren door het land doe trekken, en zij het verwoesten, zodat het woest wordt en niemand erdoorheen kan trekken vanwege de dieren: al bevonden zich deze drie mannen daarin, zo waar Ik leef, spreekt de Heere HEERE, zij zouden noch zonen noch dochters redden; zij alleen zouden gered worden, maar het land zou woest worden. Of indien Ik het zwaard over dat land breng, en zeg: Zwaard, trek door het land; zodat Ik mens en dier daaruit uitroei: al bevonden zich deze drie mannen daarin, zo waar Ik leef, spreekt de Heere HEERE, zij zouden noch zonen noch dochters redden, maar zij alleen zouden zelf gered worden. Of indien Ik de pest in dat land zend, en Mijn grimmigheid daarover uitstort in bloed, om mens en dier daaruit uit te roeien: al bevonden Noach, Daniël en Job zich daarin, zo waar Ik leef, spreekt de Heere HEERE, zij zouden noch zoon noch dochter redden; zij zouden slechts hun eigen zielen redden door hun gerechtigheid. Want zo zegt de Heere HEERE: Hoeveel te meer, wanneer Ik Mijn vier zware gerichten over Jeruzalem zend: het zwaard, de hongersnood, het verscheurende dier en de pest, om mens en dier daaruit uit te roeien? Toch, zie, daarin zal een overblijfsel worden overgelaten, dat zal worden uitgeleid, zonen en dochters; zie, zij zullen tot u uitgaan, en gij zult hun weg en hun daden zien; en gij zult getroost worden over het onheil dat Ik over Jeruzalem gebracht heb, ja, over alles wat Ik daarover gebracht heb. En zij zullen u troosten, wanneer gij hun wegen en hun daden ziet; en gij zult weten dat Ik niet zonder oorzaak alles gedaan heb wat Ik daarin gedaan heb, spreekt de Heere HEERE. Ezechiël 14:12–23.

Wij zullen deze beschouwingen in het volgende artikel voortzetten.